

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Wiatrzyk-Wojciechowska

Protokolant: Katarzyna Ponikiewska

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Komendantowi Rejonowemu Policji w O.**

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. odstępuje od obciążania powoda kosztami procesu.

Sygn. akt III C 459/16

UZASADNIENIE

W dniu 16 marca 2016 r. P. K. po sprecyzowaniu oznaczenia strony pozwanej wniósł pozew przeciwko Skarbowi Państwa – Komendantowi Rejonowemu Policji w O. domagając się zapłaty kwoty 3.000 zł za trzy radioodtworacze przekazane osobom nieuprawnionym przez funkcjonariuszy Policji oraz kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za straty finansowe i moralne, jakie poniósł w wyniku działania KPP w O.. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów. W uzasadnieniu wskazał, że na początku sierpnia 2009 r. wystawił na portalu allegro radioodtworacz P. (...) pochodzący z samochodu kupionego w Holandii. W dniu 28 sierpnia 2009 r., policjanci dokonali przeszukania jego posesji, zabezpieczyli wszystkie radia i zatrzymali powoda, wyprowadzając w kajdankach, co widziało wielu sąsiadów. Po zwolnieniu z tymczasowego aresztowania uzyskał informację, że „radia są w porządku i w ciągu kilku dni będą zwrócone”. Po przedłużającym się okresie czekając na zwrot zorientował się, że w mediach (TV, Internet, prasa) jest opublikowany szkalujący powoda komunikat, w którym padły słowa „kolekcjoner cudzej własności nie uniknie odpowiedzialności, policjanci natrafili na aferę, jedno ze skradzionych urządzeń odzyskali policjanci na internetowej aukcji”, „złodziej hurtownik” i szukali właścicieli tych odtwarzaczy, na które miał powód dokumenty ale nikt o to nie prosił. W dniu 18 stycznia 2013 r. powodowi zostały zwrócone radioodtworacze w złym stanie technicznym, a 3 radia przekazano osobom do tego nieuprawnionym.

Pozwany Skarb Państwa – Komendant Rejonowy Policji w O. zastępowany przez Prokuratorę Generalną Skarbu Państwa (w chwili wyrokowania Prokuratorę Rzeczypospolitej Polskiej) w piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2016 r. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, podnosząc, że roszczenie jest przedawnione oraz, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, to jest szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowo – skutkowym z niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej (k. 33-40).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od lipca 2009 r. Komenda Powiatowa Policji w O. prowadziła postępowanie na skutek otrzymanego zawiadomienia o włamaniu do samochodu w O., z którego skradzione zostało radio samochodowe P. (...). Pokrzywdzony odnalazł na aukcji internetowej ten sam model radia, przypominający z wyglądu jego odbiornik. W treści aukcji podano jako telefon kontaktowy numer powoda. W dniu 28 sierpnia 2009 r. policjanci z Komendy Powiatowej Policji w O. dokonali zatrzymania P. K.. Na zatrzymanie P. K. nie składał zażalenia (k.22, akt II 336/13). Następnego dnia, tj. w dniu 29 sierpnia 2009 r. P. K. został zwolniony (k.105 akta II 336/13).

Także w dniu 28 sierpnia 2009 r. w lokalu P. K. i w pomieszczeniach przynależnych do jego lokalu dokonano przeszukania rzeczy, na podstawie nakazu przeszukania z dnia 28 sierpnia 2009 r. numer (...). Sporządzono protokół przeszukania, spis rzeczy wymieniając w nim radioodtwarzacze samochodowe, panele sterujące do nawigacji samochodowych, wzmacniacze samochodowe i zabezpieczono te rzeczy wobec podejrzenia, że pochodzą z przestępstwa (k.23, k 22-30 akt II K 336/13).

Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2009 r. Prokuratura Rejonowa w O. zatwierdziła przeszukanie w lokalu należącym do P. K. przeprowadzone w dniu 28 sierpnia 2009 r. i zatrzymanie przedmiotów (k.106 akt II K 336/13).

W dniu 18 września 2009 r. na stronie internetowej Komendy Powiatowej Policji w O. ukazało się ogłoszenie „Kolekcję przejęli policjanci” wzywające osoby poszkodowane i mogące pomóc w odnalezieniu właścicieli skradzionych radioodbiorników z wydarzeń sprzed 28 sierpnia 2008 r. (k.9).

P. K. nie składał zażalenia na jego zatrzymanie ani zażalenia na postanowienie z dnia 03 listopada 2009 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych (k.120 akt II K 336/13).

W dniu 18 stycznia 2013 r., zgodnie z postanowieniem Komendy Powiatowej Policji postanowieniem z dnia 17 października 2012 r. zwrócono powodowi zabezpieczone dowody rzeczowe, za wyjątkiem trzech radioodtwarzaczy, które postanowiono wydać ustalonym w toku postępowania właścicielom (k. 188-189 oraz k. 248 – k. 248v., pokwitowanie akt II K 336/13).

Powód w piśmie z dnia 24 października 2012 r. kwestionował fakt, że zgodnie ze spisem zabezpieczonych przedmiotów podczas przeszukania w dniu 28 sierpnia 2009 r. zabezpieczono 69 radioodbiorników, zaś zgodnie z postanowieniem z dnia 17 października 2012 r. zwrócono jemu 67 radioodbiorników, zaś 3 wydano właścicielom, co wskazuje na liczę 70 a nie 69 radioodbiorników (k.190 akt II K 336/13).

Pismem z dnia 02 listopada 2012 r. Naczelnik Wydziału Dochodzeniowo-Śledczego w Komendzie Powiatowej Policji w O. wyjaśnił, że zabezpieczono 70 sztuk przedmiotów wskazując, że pod pozycją 29 zostały opisane dwa zabezpieczone radioodtwarzacze (k.203 akt II K 336/13).

P. K. w piśmie z dnia 24 października 2012 r. złożył zażalenie na postanowienie z dnia 17 października 2012 r. w przedmiocie zwrotu powodowi zabezpieczonych dowodów rzeczowych, za wyjątkiem 3 radioodtwarzaczy (k.201 akt II K 336/13).

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2012 r. Prokurator Rejonowy w O. postanowił utrzymać w mocy postanowienie z dnia 17 października 2012 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych (k.214 – 215 akt II 336/13).

Postanowieniem z dnia 06 listopada 2012 r. powodowi zostały postawione zarzuty o czyny z art. 291 § 1 k.k. (k. 205 akt II K 336/13).

W dniu 28 marca 2013 r. wniesiono przeciwko P. K. akt oskarżenia o czyny z art. 291 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk (k.296 akt II K 336/13).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 13 czerwca 2014 r. P. K. został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 389-390 i k. 395-397 akt II K 336/13).

W wyniku wniesionej apelacji, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (k. 417 i k. 423-427).

Ustalony stan faktyczny wynika z powołanych dokumentów, z których większość stanowi dokumenty urzędowe w postaci protokołów, orzeczeń z uzasadnieniami, jakie zostały wydane w sprawie II K 336/13, a więc ich moc dowodowa była niezaprzeczalna. Oceniając zeznania świadków: P. R., R. R., M. M., M. O., J. S. (k.112v.-114) Sąd uznał je za wiarygodne. Ich zeznania w zakresie istotnych okoliczności, w szczególności, co do zatrzymania powoda, przeszukania pomieszczeń należących do powoda i zabezpieczenia radioodbiorników były spójne z dokumentami znajdującymi się w aktach II K 336/13. Wprawdzie świadkowie pewnych okoliczności nie pamiętali, co nie czyni ich zeznań z tej przyczyny niewiarygodnymi. Podnieść należy, że świadkami byli policjanci, którzy na co dzień zajmują się czynnościami w innych śledztwach i stąd w ich wypowiedziach było często zastrzeżenie, że nie pamiętają szczegółowych okoliczności. Nadto pomiędzy czynnościami z sierpnia 2009 r. a złożonymi zeznaniami w grudniu 2016 r. upłynął okres 7 lat, co także należy uwzględnić przy ocenie braku szczegółowych zeznań. Także dowód z przesłuchania powoda (114v.-115 i k. 117-118) należy uznać za wiarygodny, za wyjątkiem części jego zeznań, w których wskazywał na utratę wiarygodności wśród sąsiadów na skutek zatrzymania w sierpniu 2009 r., stosowanych wobec niego szykan oraz kwot, które jego zdaniem, stanowiły wartość radioodbiorników. W tym zakresie były odosobnione, nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach, a okoliczności te były sporne.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadka M. P. został cofnięty (k.114).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wobec zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, pierwszoplanową kwestią dla rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu było ustalenie, czy roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

Powód wywodzi żądanie zapłaty kwoty 3.000 zł wskazując, że kwota ta stanowi równowartość trzech radioodbiorników, które zostały u niego zatrzymane w dniu 28 sierpnia 2009 r. przez funkcjonariuszy Policji w O. i zwrócone innym osobom, zgodnie z postanowieniem z dnia 17 października 2012 r. Nadto, że dopiero w dniu 18 stycznia 2013 r. zwrócono jemu radioodbiornicze (67 sztuk), które miały wartość 300 zł, a w dniu zwrotu były niesprzedawalne. Powód dołączył do pozwu nadto pokwitowanie z dnia 18 stycznia 2013 r. stanowiące dowód zwrotu jemu 67 sztuk przedmiotów zatrzymanych w postępowaniu prowadzonym przez Komendę Powiatową Policji w O. (k.14).

Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Orzecznictwo na tle tego przepisu w zakresie początku liczenia trzyletniego terminu w zdecydowanej większości wskazuje, że termin ten należy łączyć z faktyczną wiedzą poszkodowanego o osobie obowiązanej do naprawienia szkody, czyli z uzyskaniem takich informacji, które - oceniając obiektywnie - pozwalają z wystarczającą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo konkretnemu podmiotowi. Muszą one być informacje na tyle dokładne, by umożliwiły poszkodowanemu wystąpienie na drogę sądową i wypełnienie obowiązku wynikającego z art. 187 § 1 k.p.c. (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2016 r., V CSK 680/15, z dnia 7 kwietnia 2016 r., II CSK 442/15). Podzielając ten pogląd, zdaniem Sądu, pozwany zasadnie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, co prowadzi do oddalenia powództwa w całości.

Z dokumentów znajdujących się w dołączonych aktach II K 336/13 wynika, że postanowieniem z dnia 17 października 2012 r. Komenda Powiatowa Policji w O. postanowiła zwrócić powodowi wymienione w tym postanowieniu dowodowe rzeczowe (pkt. I) uznając je za zbędne dla dalszego toku postępowania, za wyjątkiem trzech radioodbiorniczych

opisanych w pky II, III, IV tego postanowienia. I tak, radioodtworacz B. o numerach wskazanych w tym postanowieniu, postanowiono wydać ustalonemu właścicielowi – A. K. (1) (pkt II), radioodtworacz J. postanowiono wydać ustalonemu właścicielowi – P. S. (pkt III), radioodtworacz P. postanowiono wydać ustalonemu właścicielowi – A. K. (2) (pkt IV) – k. 188-189 akt II K 336/13).

Odpis tego postanowienia powód otrzymał w dniu 22 października 2012 r. (k.195 akt II K 336/13). Zatem w tym dniu dowiedział się o szkodzie, o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Nie było żadnych wątpliwości aby pod tej dacie powód wystąpił na drogę sądową.

Powód wskazuje, że jest właścicielem tych radioodbiorników, a zwrot ich osobom trzecim był niezasadny i w tym upatruje swoją szkodę oraz bezprawność działania funkcjonariuszy Policji w O.. Fakt więc rzeczywistego odebrania przez powoda przedmiotów zatrzymanych w postępowaniu karnym, zgodnie z pokwitowaniem z dnia 18 stycznia 2013 r. (k. 248-248v. i k.11-12v. akt II 336/13) dołączonym także do pozwu ma drugorzędne znaczenie przy ocenie zarzutu przedawnienia, skoro już od 22 października 2012 r. powód wiedział o treści postanowienia z dnia 17 października 2012 r. w przedmiocie zwrotu zatrzymanych przedmiotów, za wyjątkiem 3 radioodbiorników. Zresztą z akt sprawy II K 336/13 wynika, że powód składał zażalenie na postanowienie z dnia 17 października 2012 r., i w wyniku rozpoznania tego zażalenia Prokurator Rejonowy w Otwocku postanowieniem z dnia 27 grudnia 2012 r. postanowił utrzymać w mocy postanowienie z dnia 17 października 2012 r. w przedmiocie dowodów rzeczowych (k.214 – 215 akt II 336/13). Odpis postanowienia z dnia 27 grudnia 2012 r. został doręczony powodowi w dniu 31 grudnia 2012 r. (k.241 akt II K 336/13). Zatem licząc nawet trzyletni termin biegu przedawnienia roszczenia wskazany w powołanym art. 442¹ § 1 k.c. od dnia 31 grudnia 2012 r. (daty doręczenia postanowienia po rozpoznaniu zażalenia) wskazać trzeba, że termin ten upłynął z dniem 31 grudnia 2015 r., a więc przed wniesieniem pozwu w sprawie, co miało miejsce w dniu 16 marca 2016 r. (k.17).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wskazał, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu za okres przed 19 lutego 2013 r. wskazując, że pozew został złożony w dniu 19 lutego 2016 r. (data pisma - pozwu). W dalszej części pozwany powołał się na fakt, że w dniu 18 stycznia 2013 r. powód odebrał przedmioty zatrzymane postanowieniem z dnia 3 listopada 2009 r., a więc roszczenie uległo przedawnieniu w całości (k.34). Zdaniem Sądu początek biegu przedawnienia roszczenia o zapłatę kwoty 3.000 zł należy liczyć od daty wcześniejszej niż wskazuje to pozwany, co zostało powyżej wskazane, co nie zmienia oceny, że podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia jest zasadny.

Powód w toku procesu wskazał, że kilkakrotnie przebywał w szpitalu (od 16-18.01.2013 r – k. 61, od 22-27.11.2012 r. – k. 63, od 27-28.09.2012 r. – k. 64, 14.07-30.09.2014 r. – k. 67) jednakże brak jest podstaw do uznania, że powód z przyczyn zdrowotnych nie mógł złożyć pozwu. Zarówno w pozwie, jak i w toku procesu powód powoływał się na to, że czekał z wniesieniem pozwu do chwili rozpoznania apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku. Z akt sprawy wynika, że Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 17 lutego 2015 r. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (k. 417 i k. 423-427). Po tym dniu, w okresie biegu terminu przedawnienia, powód także nie wniósł pozwu. Powód dołączył dokument – kartę przyjęcia do szpitala w lipcu 2015 r. (k.66) ale nie wykazał kiedy opuścił szpital oraz nie wykazał aby ta okoliczność miała wpływ na przyczynę braku wniesienia pozwu. Zauważyć należy, że powód w piśmie z dnia 30 listopada 2015 r. zwrócił się do Komendanta Powiatowego Policji w O. o zwrot radioodtworacza J. wskazując, że miał dla niego wartość sentymentalną (k.6-7). Nie było więc, zdaniem Sądu, przeszkód aby powód wówczas wniósł pozew. Komendant Powiatowy Policji w O. pismem z dnia 8 grudnia 2015 r. udzielił powodowi wyjaśnień.

Powód wniósł pozew w dniu 16 marca 2016 r., a więc po upływie niemal 5 miesięcy od upływu terminu przedawnienia roszczenia (22 października 2015 r.) i nie sposób uznać tego opóźnienia za niewielkie, nawet przy rozważaniu zastosowania art. 5 k.c. i mając na uwadze okoliczności sprawy, ustalony stan faktyczny.

Fakt niewinnienia w procesie karnym nie oznacza, że czynności podejmowane w toku śledztwa przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w O. były bezprawne. Powód w żaden sposób nie wykazał na czym, jego zdaniem, polegała owa bezprawność. Działanie funkcjonariuszy publicznych w granicach prawa nie może stanowić podstawy

do obciążenia Skarbu Państwa odpowiedzialnością odszkodowawczą. Z akt sprawy II K 336/13 wynika, że działanie polegające przeszukaniu i zatrzymaniu przedmiotów u powoda w dniu 28 sierpnia 2009 r. odbyło się na podstawie nakazu nr (...) (k.16 akt II K 336/13). Postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2009 r. Prokurator Rejonowy w Otwocku zatwierdził to przeszukanie i zatrzymane przedmiotem w toku przeszukania do sprawy RSD 928/09 i nakazał ich przechowywanie w magazynie dowodów rzeczowych w KPP O. (k.106 akt II K 336/13). W dniu 12 października 2009 r. wydano postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie paserstwa poprzez pomoc w ukryciu radioodtwarzaczy samochodowych pochodzących z przestępstwa przez P. K. w dniu 28 sierpnia 2009 r. w W. (k.117 akt II K 336/13). Dniu 03 listopada 2009 r. wydano postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych zatrzymanych u powoda (k.120 akt II K 336/13). Postanowieniem z dnia 17 października 2012 r. wydano postanowienie o zwrocie dowodów rzeczowych powodowi za wyjątkiem 3 radioodtwarzaczy. Powód kwestionował to postanowienie zażaleniem, które nie zostało uwzględnione (k.188-189 i k. 214-215). Natomiast w dniu 06 listopada 2012 r. wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów powodowi (k.205), zaś w dniu 28 marca 2013 r. został wniesiony akt oskarżenia przeciwko powodowi. Wcześniej, tj. w dniu 18 stycznia 2013 r. zatrzymane przedmioty zostały zwrócone powodowi, za wyjątkiem 3 radiodbiorników wymienionych w postanowieniu z dnia 17 października 2012 r. (pkt II, III, IV) – pokwitowanie dołączone do pozwu. Zauważyć należy, że powód w uzasadnieniu pozwu wskazuje, że przedmioty zostały jemu zwrócone po 3,5 roku zatrzymania, ale sam ten fakt nie dowodzi o bezprawności funkcjonariuszy Policji. O bezprawności tej nie świadczy fakt wydania wyroku uniewinniającego wobec powoda. Wyjaśnić należy, że zakres rozstrzygania w procesie karnym dotyczy ustalenia okoliczności konkretnego zdarzenia, w tym przypisanie winy zarzucanego czynu, ustalenie znamion podmiotowych i przedmiotowych przestępstwa. Wydanie wyroku uniewinniającego jest więc możliwe także w przypadku nie udowodnienia winy, a wątpliwości są rozstrzygane na korzyść oskarżonego.

Inaczej jest w procesie cywilnym. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód na pierwszej rozprawie w niniejszej sprawie, tj. w dniu 21 grudnia 2016 r. został pouczoney w trybie art. 5 k.p.c. o treści art. 6 k.c. oraz o rodzajach środków dowodowych (k. 112) i żadnych wniosków dowodowych nie złożył w toku procesu. Brak jest podstaw do uznania, że pozwany odpowiada z tytułu czynów niedozwolonych, gdyż nie zostały wykazane przesłanki z art. 417 k.c.

Poza tym, mając na uwadze materiał dowodowy wskazać trzeba, że nawet gdyby powództwo o zapłatę kwoty 3.000 zł nie było przedawnione (czego Sąd nie stwierdza), to i tak jego wysokość była sporna. Oznacza to, że zgodnie z art. 6 k.c. na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia wysokości tego żądania. Powód w uzasadnieniu pozwu wskazał, że w postępowaniu karnym zatrzymanych było 70 urządzeń, których wartość ocenił na kwotę 25.000 zł, a dysponując taką kwotą mógł sprowadzić miesięcznie po dwa samochody i mógł uzyskać po 1.500 zł, a więc miesięcznie kwotę 3.000 zł (k.2v.). Na rozprawie w dniu 21 grudnia 2016 r. powód wskazał, że kwotę 3.000 zł obliczył według wartości radioodtwarzaczy w 2009 r. (k.112). W toku przesłuchania w charakterze strony, powód wskazał, że nie ma dowodu zakupu radia B., P. i J. i nie przekazał takich dowodów w postępowaniu karnym, a jedynie w toku przesłuchania sąd uwzględnił dowód z zeznań świadka, który widział radio w jednym z samochodów który powód nabył z radiem. Wskazał też, że za każde radio mógł uzyskać kwotę ponad 1.000 zł ale nie posiada dowodów zakupu radia (k.115). Treść zeznań powoda i pozostały materiał dowodowy wskazuje, że roszczenie powoda o zapłatę kwoty 3.000 zł podlega oddaleniu jako przedawnione, na podstawie art. 442⁽¹⁾ § 1 k.c. oraz jako nieudowodnione co do zasady i co do wysokości.

Drugie z roszczeń powoda dotyczy zapłaty kwoty 80.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. Z okoliczności faktycznych wskazanych w uzasadnieniu pozwu wynika, że żądanie to powód wywodzi z także z bezprawności działania funkcjonariuszy policji w O., w szczególności utraty wiarygodności w opinii znajomych powoda po opublikowaniu na stronie internetowej Komendy Powiatowej Policji w O. szkalującej powoda informacji (k.9) oraz, że przy zatrzymaniu został wyprowadzony w kajdankach, a fakt ten widzieli sąsiedzi.

Podzielając pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 października 2011 r. (III CZP 25/11) wskazać trzeba, że wynikający z art. 77 ust. 1 Konstytucji i art. 417 k.c. obowiązek naprawienia szkody

wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organów władzy publicznej obejmuje także szkodę niemajątkową (krzywdę) w rozumieniu art. 448 k.c. Jednakże brak bezprawności działania przedstawicieli władzy publicznej wyłącza odpowiedzialność Skarbu Państwa z art. 448 k.c. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 października 2015 r. (I ACa 74/15)).

Analiza materiału dowodowego wskazuje, że także roszczenie o zadośćuczynienie podlega oddaleniu ze względu na brak bezprawności w postępowaniu pozwanego. Z zeznań powoda wynika, że nie składał zażalenia na jego zatrzymanie i nie potrafił wskazać dlaczego tego nie uczynił. Powód nie wskazał jakie działanie funkcjonariuszy Policji dowodzi o krzywdzie powoda. Sam fakt, że był wyprowadzony po zatrzymaniu w kajdankach nie stanowi o doznaniu przez powoda krzywdy. Powód z okolicznością zatrzymania nie łączy pogorszenia się jego stanu zdrowia. Wskazał, że w przeszłości był także zatrzymany i mieszkał w tym samym środowisku, czego dowodzą dołączone w sprawie II K 336/13 karty karne. Powód nie wykazał, że na skutek wyprowadzenia w kajdanach w dniu 28 sierpnia 2009 r. doszło do działań bezprawnych. Powód źródło doznanej krzywdy upatruje także w fakcie opublikowania na stronie internetowej Komendy Powiatowej Policji w O. ogłoszenia z dnia 18 września 2009 r. o poszukiwaniu osób poszkodowanych i mogących pomóc w odnalezieniu skradzionych odbiorników z wydarzeń sprzed 28 sierpnia 2009 r. (k.9). Zdaniem powoda, jest to ogłoszenie szkalujące go, gdyż są tam sformułowania „kolekcjoner cudzej własności nie uniknie teraz odpowiedzialności karnej”. Powód wskazał, że od kolegi dowiedział się o tym ogłoszeniu ok. 2 miesiące po publikacji. Pomimo, że kolega te nie wie w jakim wieku jest powód, to go rozpoznał. Jednakże żadnych dowodów w tym zakresie powód nie przedstawił. Nadto po tej publikacji powód słyszał od osób obcych-sąsiadów uwagi „czy radyjka nie chce kupić”, a utratę wiarygodności powód upatruje w tym, że w warsztacie samochodowym, gdzie naprawiał samochód i ktoś był obecny zawsze, gdy był w tym warsztacie. Wcześniej w warsztacie takim pozostawał sam. Twierdzenia o szykanowaniu powoda, o stracie wiarygodności jego osoby, w żaden sposób nie zostały udowodnione, by w szczególności informacje zamieszczone w ogłoszeniu miały wpływ na jego zdrowie i postrzeganie w środowisku. Z kolegą, znajomym, który widział to ogłoszenie na stronie internetowej, powód nadal utrzymuje znajomość. Twierdzeń o utracie kręgu znajomych nie udowodnił. Zdaniem Sądu twierdzenia o doznaniu krzywdy na skutek ukazania się ogłoszenia są pozbawione podstaw, nieudowodnione. W treści tego ogłoszenia (k.9) powód miał zmienione dane dotyczące wieku (47 lat i 54 lat), wymieniona jest inna liczba zatrzymanych radioodbiorników (54) niż w rzeczywistości, a wykonane fotografie dołączone do tego ogłoszenia wskazywały wyłącznie na odbiorniki, nie ma wizerunku powoda, zdjęć domu powoda lub pomieszczeń gospodarczych, które umożliwiałyby identyfikację powoda lub jego domu. Sam także powód wskazał, że nie tylko on zajmuje się w F. handlem samochodami (00:59), zaś w ogłoszeniu jest mowa o W.. Istnienie komunikatów na temat powoda w (...) w 2009 r. i w gazetach nie ma znaczenia dla oceny odpowiedzialności pozwanego. Zresztą powód nie wszczywał procesów przeciwko wydawcom, gazetom, autorom artykułów. Samo zaś sformułowanie „kolekcjoner cudzej własności” zawarte w tym ogłoszeniu także nie jest pojęciem szkalującym powoda, obraźliwym. Ogłoszenie to miało na celu poszukiwanie poszkodowanych, którym skradziono radia samochodowe. Sformułowanie, które jak twierdzi powód słyszał od obcych ludzi „czy nie chcesz kupić radyjka” także nie może oznaczać bezprawności w działaniu organów władzy publicznej. Powód w okolicy był znany z faktu, jak sam zaznacza, że od wielu lat zajmuje się handlem radiami. Z akt II K 336/13 wynika, że po zatrzymaniu w dniu 28 sierpnia 2009 r. w dniu 29 sierpnia 2008 r. powód został zwolniony. Nie wykazał, że zwolnienie powoda z pracy nastąpiło oraz, że miało związek z jego zatrzymaniem. Twierdzenie to zawarte w uzasadnieniu pozwu także nie zostało udowodnione.

Poza tym roszczenie o zadośćuczynienie także uległo przedawnieniu. Skoro powód jeszcze w 2009 r. (ok. dwa miesiące po ogłoszeniu) dowiedział się od kolegi o ogłoszeniu na stronie internetowej Komendy Powiatowej Policji w O., to najpóźniej z dniem 31 grudnia 2012 r. roszczenie to uległo przedawnieniu, na podstawie art. 442¹ § 1 k.c. Dodatkowo wskazać należy, że powód nie przedstawił żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o nadużyciu prawa w związku z podniesionym zarzutem przedawnienia roszczenia, w szczególności aby opóźnienie w dochodzeniu przedawnionego roszczenia o zadośćuczynienie było spowodowane szczególnymi przesłankami uzasadniającymi to opóźnienie i nie jest ono nadmierne (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego III CKN 522/99, I CKN 204/2001, I CSK 238/11).

Z tych względów, Sąd powództwo oddalił w całości jako przedawnione oraz jako nieudowodnione. W pkt II Sąd w oparciu o przepis art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążenia powoda kosztami procesu, na które składa się koszt zastępstwa procesowego. Sąd uwzględnił przy tym w szczególności charakter sprawy, subiektywne przekonanie powoda o możliwości wytoczenia powództwa po rozpoznaniu apelacji w sprawie II K 336/13 w sytuacji, gdy został podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia, a także dodatkowo stan majątkowy, zdrowotny i osobisty powoda, który wynika ze złożonych do akt dokumentów wskazujących na pobyty powoda w szpitalu, jego leczenie onkologiczne, psychiatryczne.